/INTERNATIONAL SEA CLIFF CLIMBING MEET

SIEBE VANHEE
PIETERJAN DEROO

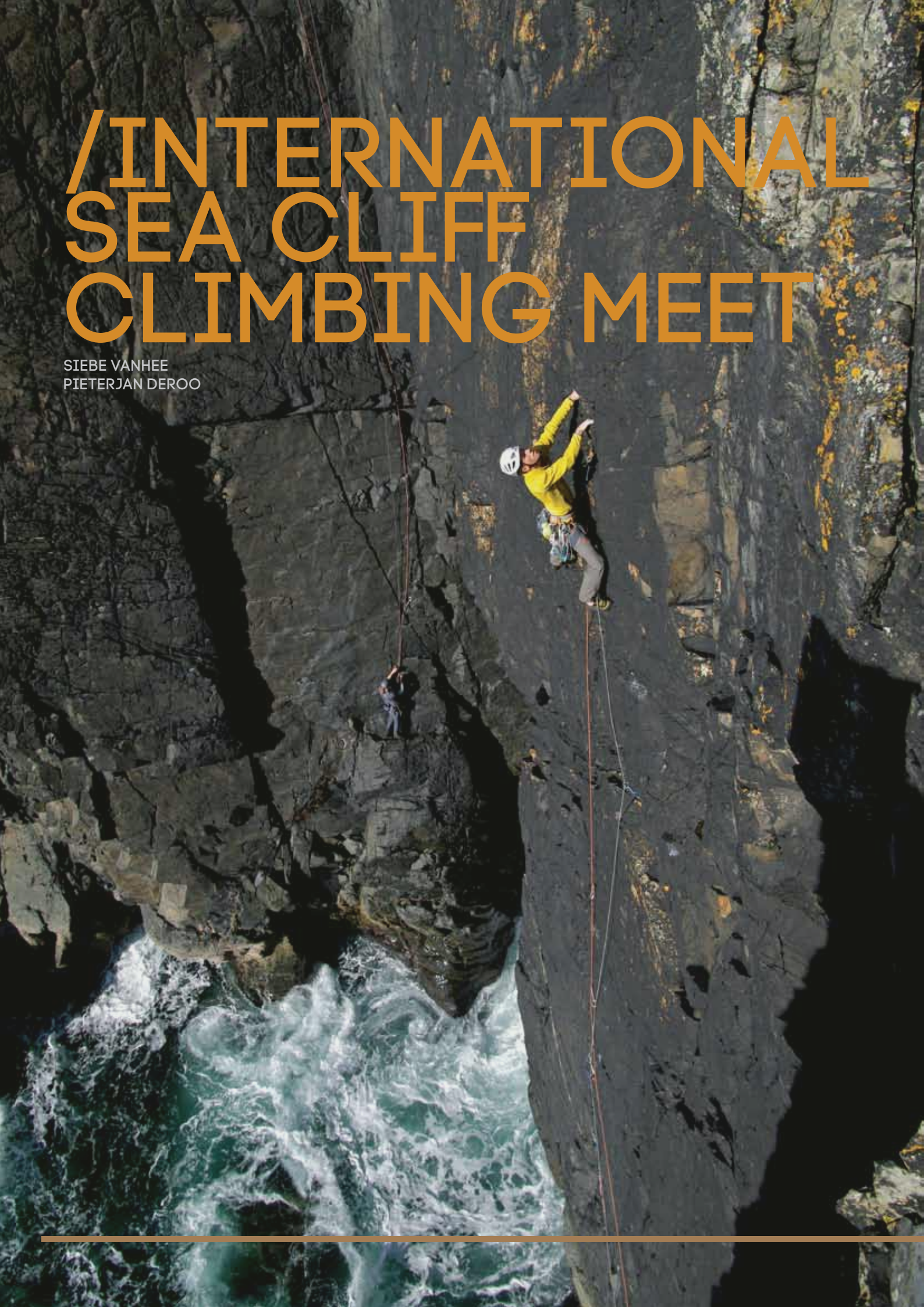

REEDS DECENNIALANG ORGANISEERT DE BRITSE BERGSPORTVERENIGING BMC EEN JAARLIJKSE 'INTERNATIONAL MEET'. DIT JAAR VOND DIT TREFFEN PLAATS IN WEST CORNWALL. ONGEVEER 70 KLIMMERS UIT 23 LANDEN KWAMEN ER SAMEN OM EEN WEEK LANG TE KLIMMEN OP DE ZEEKLIFFEN VAN DEZE PRACHTIGE ENGELSE REGIO. NAAST VEEL TRADITIONEEL KLIMMEN ZIJN DEZE TREFFENS OOK EEN IDEALE GELEGENHEID OM KLIMMERS UIT ANDERE LANDEN TE LEREN KENNEN EN VRIENDEN TE MAKEN. IEDER LAND DAT UITGENODIGD WERD, MOCHT TWEE DEELNEMERS STUREN...

WE VERBLEVEN IN HET 200 JAAR OUDE COUNT HOUSE, DAT DOOR DE CLIMBERS' CLUB ALS HUT IS INGERICHT. IEDERE DAG KREEG ELKE BUITENLANDSE GAST EEN BRITSE HOST TOEGEWEZEN DIE DE KLIMMERS MEENAM NAAR DE BESTE SECTOREN EN ROUTES. 'S AVONDS WAREN ER ACTIVITEITEN VOORZIEN ZOALS DIAVOORSTELLINGEN, LIVEMUZIEK EN ALS AFSLUITER EEN BARBECUE EN FEESTJE MET DJ.

IN DIT ARTIKEL LATEN WE JULLIE VOLOP PROEVEN VAN SIEBE'S KIJK OP DE ETHIEK VAN DEZE BRITSE KLIMSTIJL GEVOLGD DOOR EEN DAGJE KLIMMEN OP ZEEKLIFFEN MET PIETERJAN.

SPORTKLIMSTIJL, MAAR MET EEN BEETJE MEER PIT! (SIEBE VANHEE)

'Wie gaat er nu boven een zee klimmen?' vroeg iemand mij enkele weken geleden. Een logische vraag, een gek concept als je er zo over nadenkt. Engeland staat bekend voor zijn zeekliffen maar niet zoals Mallorca er bekend voor staat. De Britten klimmen al jaren lang op hun zeekliffen en ontwikkelden er een sterke ethiek rond. Een ethiek met als centraal aandachtspunt om zo zuiver mogelijk op eigen krachten de kliffen te beklimmen, zonder de rotsen te beschadigen. Met 'zo zuiver mogelijk' bedoel ik het plaatsen van eigen beveiliging. Ongeacht of er nu al dan niet veel mogelijkheden op natuurlijk te beveiligen zijn, een Brit klimt zuiver. Dit resulteert vaak in een 'Extreem' graad, namelijk de E-grades.

De "BMC Sea Cliff Climbing Meet" gaf ons de kans kennis te maken met deze specifieke klimstijl, de klimethiek en de bijzondere omgeving. Cornwall bezit een gigantische hoeveelheid zeekliffen en bovendien zijn ze nog niet eens allemaal van dezelfde rotssoort. De twee meest voorkomende rotssoorten zijn graniet en greenstone. Deze laatste is een soort gemetamorfoseerde basalt en een zeer harde, donkere rots met een groene tint. Dit soort rots is vaak overhangend met een atletische klimstijl tot gevolg.

DANSEN OP KRISTALLEN

Gedurende deze klimtrip klom ik voornamelijk op graniet, een van mijn meest favoriete rotssoorten. De granieten zeekliffen bieden een geweldige klimstijl waar techniek cruciaal is. Evenwicht en vertrouwen op de voeten brengen je omhoog via de grote kristallen van deze soort graniet. Zo klom ik enkele hartversnellende lijnen boven schraal geplaatste klemblokken. Een van deze lijnen was 'Pinch the Egyptian' (E6 6c) in het gebied Sennen. Na het bekijken van de mogelijke beveiligingspunten, deed ik een succesvolle à vue poging. Deze technisch lijn volgt een doodlopende barst die uitmondt in een dalle. Bovendien krioelt het er van de grote kristallen die voor de nodige grip zorgen. Het klimmen op graniet zat opnieuw in mijn lichaam. Dansen over kristallen en vertrouwen op de puntjes van mijn klimschoenen, terwijl ik ver boven de laatste beveiliging sta, is wat deze stijl zo bijzonder voor me maakt.

GREENSTONE FUN

Na al het klimmen op graniet kwam ik enkele dagen in contact met de greenstone. Dat was fenomenaal. Klimmen op scherpe richels of op grote horizontale rails in een sterk overhangende wand bracht de sportklimmer in mezelf naar boven. Toch moesten mijn tradkliminzichten me helpen om klemblokken en friends te plaatsen in deze onbekende rotssoort. Dat resulteerde in een 'mega pump'! Mijn inzicht in het plaatsen van materiaal en mijn sportklimcapaciteiten werden op de proef gesteld in 'Lazarus' (E6 6b/c). Om te beginnen volgt deze prachtlijn een eenvoudige barst waarna je op zeven meter hoogte nog enkele goede zekeringen kan plaatsen. Hierna traverseer je naar rechts op kleine en kruimelige richels met aflopende voetsteunen, tot je aan twee relatief goede randjes komt. Met een stevige lock-off plaats je van hieruit heel hoog twee micro-klemblokken in een dun spleetje. Vroeger werd deze sectie beschermd door wat in de klimgids beschreven wordt als 'a poor peg' (aka een rotte piton). Deze is sinds kort afgebroken waardoor het plaatsen van de micro-klemblokken echt wel van belang is. Daarna volgt nog een korte bouldersectie met 'emmers' van grepen tot op het einde.

Nadat ik kort de beveiliging van deze route nakeek bij het afdalen, waagde ik een poging met het materiaal aan mijn gordel. Een beetje zenuwen waren aanwezig maar met een super focus klom ik tot aan de crux waar ik de micro-klemblokken met nauwkeurigheid in hun voorziene barst schoof. Nog even rusten op de twee randjes en ik was vertrokken. Alles ging goed tot plots de greenstone onder mijn vingers bleek te vertrekken. Net voor ik de volgende greep met mijn vingertoppen omhelsde, besloot het rechterrandje te begeven. Plots hing ik in het touw zonder enig besef wat er gebeurde. Onmiddellijk zette mijn klimpartner, John Dunne (een Britse klimlegende), me opnieuw op de grond waarna ik onmiddellijk opnieuw vertrok. Zo klom ik de route met het materiaal voorgeplaatst in het eerste en moeilijkere deel.

Deze beklimming kan een 'yoyo beklimming' genoemd worden zoals in de tijd van Jerry Moffat aanvaardbaar was. Maar we leven niet meer in de eighties. Ik wou de route nogmaals doen maar deze keer van het begin tot het einde met het materiaal aan mijn gordel. Vol overtuiging en soepelheid klom ik Lazarus nogmaals, maar dit keer 'the proper way'. De manier waarop ik een route klim en de waarden die ermee gepaard gaan, zijn belangrijk voor mezelf, ook al keurden buitenstaanders de 'yoyo stijl' goed. Voor mij was een vrije en schone beklimming nodig om mezelf de volledige ervaring en voldoening te garanderen.

GAAN? OF NIET GAAN?

Traditioneel klimmen heeft me altijd al aangesproken. Maar de wilde en soms ruige sfeer van zeekliffen, de verscheidenheid aan rotsen en stijlen en de moeilijke beveiliging in de Britse klimwereld geven klimmen op zeekliffen extra pit.

Wanneer ik een route van mijn maximumniveau kies, word ik geconfronteerd met een stress die gepaard gaat met twijfel.

Zou ik de route wel proberen? Is het niet te gevaarlijk? Kan ik wel op tijd een klemblok of friend plaatsen? En toch... toch ga ik er steeds voor. Om de simpele reden dat ik energie krijg van dit soort uitdagingen. Eens je voeten van de grond, is bij het tradklimmen in een route met weinig zekeringen, de enige weg die naar boven. Dan is het antwoord op twijfel eenvoudig: gewoon niet vallen en gaan. 'Commitment' noemt men dat.

Maar niet alleen de beroemde zeekliffen maakten van deze BMC Trad Climbing Meet een succes. Naast de dagelijkse klimactiviteit was er ook de opportuniteit om een hele groep internationale klimmers te ontmoeten in een gezellige en relaxte omgeving. De hele week werden we voorzien van heerlijk eten, klaargestoomd door een gemotiveerde kookploeg die ook de vegetariërs verwende. Het was een geweldige kans voor iedereen om ideeën en ervaringen uit te wisselen en nieuwe klimplannen te smeden. Het concept van deze BMC-meet was een succes en zal bij velen van ons nog lang nazinderen.

EEN DAG ZEEKLIF KLIMMEN IN 'THE GREAT ZAWN' (PIETERJAN)

Een van de klimroutes die mij het meeste zal bijblijven, is de überklassieker 'Dream-Liberator' (E3 6a), uit 1970. Niet alleen omwille van de schoonheid van de route maar vooral voor het avontuurlijke karakter ervan. Dream-Liberator bevindt zich in een inham in de rotskust genaamd 'The Great Zawn'. Reeds in 1950 noemde de Britse klimmer A. W. Andrews deze plek 'One of the most secluded and unknown sanctuaries of the cliffs.' Unknown is deze sector al lang niet meer maar je hebt wel nog steeds het gevoel ver van de bewoonde wereld te zijn. Terwijl het eigenlijk nog geen half uur stappen is naar de hut.

Op vrijdagochtend trokken mijn host Ed Booth en ikzelf naar 'The Great Zawn'. Het is een westwand dus je gaat er beter pas 's namiddags klimmen maar aangezien er na de middag opnieuw buien voorspeld waren, stonden we al om 9u 's ochtends bovenaan de zeeklif. Iets wat we ons later toch wat beklaagd hebben… Om aan de start van de route te geraken dien je eerst 15 meter te rappelen tot op een platform. Hier is het opletten geblazen dat je niet plots een golf over je heen krijgt, want je bevindt je niet ver boven het wateroppervlak. Ik kon nog net mijn voeten droog houden door mijn benen op te trekken juist voor ik de grond raakte. Hierna is het tijd voor de beroemde sprong naar de eigenlijke start van de route. Vanaf het platform moet je naar een kleine aflopende richel springen ongeveer 2 meter verder en 1 meter lager. Gelukkig kan je deze sprong afzekeren zodat je geen 6 meter lager in de zee terechtkomt.
Ed stelde voor dat hij de eerste korte en gemakkelijke lengte zou voorklimmen. Een fluitje van een cent voor een klimmer van zijn niveau. Toen echter bleek dat alle grepen nat waren, traverseerde hij terug naar de richel en was het plots mijn beurt om voor te klimmen. Met een klein hartje maar gewapend met een dubbele set cams en nuts en een overvolle pofzak begon ik te klimmen. Het voelde een beetje aan als ijsklimmen met blote handen en op klimschoentjes maar zonder vallen bereikte ik toch de eerste standplaats.

De volgende lengte is de moeilijkste van de route waarbij de crux bestaat uit een verre pas om over een dakje te geraken. De laatste protectie is een cam ongeveer 2 meter rechtsonder dit dakje wat deze passage toch wel bijzonder spannend maakt. Hoedje af voor de klimmers die deze route meer dan 40 jaar geleden geopend hebben! Ook in deze lengte voelde de rots nog vochtig en vettig aan waardoor ik op bijna elke pas moest poffen en dus een mooi magnesiumspoor achter me trok.
Na de crux vergemakkelijkt het klimmen maar het blijft spannend omwille van de niet altijd evidente protectie.
Na een korte traversee naar rechts kon ik een hangrelais maken en was het de beurt aan Ed om na te klimmen. Na een vlotte start viel hij echter onverwacht in de cruxpas. Op het moment dat het touw strak kwam te staan, werd hierbij een decennia oude slaghaak en bijhorend rotsblok ter grootte van een voetbal uit de wand getrokken die op nog geen meter van Ed's hoofd naar beneden suisde en 40 meter lager in zee plonsde. Ik moest toen even denken aan de filmvoorstelling van 2 dagen terug over een 'epic rescue' in 1971 op het Engelse eiland Lundy. Een klimmer kwam er ten val en moest door een helikopter gered worden. Wanneer na veel manoeuvreren het slachtoffer uiteindelijk naar boven getakeld was, stortte de helikopter echter in zee neer en moest er een tweede helikopter aan te pas komen om de in zee ronddobberende gewonde klimmer naar het ziekenhuis over te brengen. Soit, de rest van de lengte lukte gelukkig vlot en zonder kleerscheuren bereikte ook Ed de relais. De laatste lengte tenslotte is iets gemakkelijker maar concentratie blijft geboden of je zou weleens bovenop je zekeraar kunnen vallen. Naar het einde van deze lengte toe neemt de hoeveelheid gras en mos op de rotsen alsmaar toe en begin je jezelf af te vragen of hier ooit andere klimmers geweest zijn. Maar dan vergemakkelijkt het terrein en aan de laatste standplaats kan je neerploffen in het gras en genieten van het uitzicht over de zee.

Hoewel 'Dream-Liberator' nog geen 70 meter lang is, voelt de route toch heel avontuurlijk aan en waan je je bij momenten in een bergwand hoog in de Alpen.
Ik denk dat het precies dit aspect is van traditioneel klimmen in Groot-Brittannië dat me zo aanspreekt.